

CARLOS, QUÍLEZ

Dir. d'anàlisi de l'Oficina Antifrau de Catalunya

Crítica "Jutges ebris de poder, una premsa narcotitzada pel mateix poder i els carrers plens de lladres". La novel·la de Carlos Quílez 'Cerdos y gallinas' explora amb duresa la corrupció del món policial, judicial i periodístic de Barcelona

"Els corruptes se senten amb més impunitat i ara cometem més errors"

LAURA DÍAZ-ROIG

Diu que és una novel·la escrita des de la ràbia, nodrida per les experiències viscudes en els vint anys que ha exercit com a periodista de successos i tribunals a la Cadena SER. *Cerdos y gallinas*, de Carlos Quílez (Barcelona, 1966), actual director d'anàlisi de l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC), és una història dura, que qüestiona sense embuts la judicatura, els cossos policials i el paper del periodisme en una societat, diu, en què costa trobar gent que s'impliqui a consciència.

Hi ha molts fets reals en aquesta novel·la. Com ho has gestionat?
Tota la meua obra és novel·la de no-ficció. A ningú se li escapa que la Patricia Bucana, la protagonista de la història, és la meua alter ego en cos de dona. Alguns dels episodis criminals que apareixen descrits els he conegut per la meua feina com a periodista en els últims 20 anys, bé perquè els he investigat o seguit de prop, bé perquè els he patit. Hi ha molt material en el món en què ens movem els que fem tribunals i moltes vegades la realitat supera la ficció.

I alguns personatges es poden identificar...

No em preocupa perquè no era la meua intenció. No és una novel·la contra ningú, ni és una venjança perquè no tinc motius ni ningú de qui venjar-me. Hi apareixen personatges de la meua vida i no descarto que hi hagi gent que se senti al·ludida. No faré cap esforç per impedir-ho, és el seu problema, però no ho he fet amb ganes que fos així.

Dius que és una novel·la escrita "des de la ràbia més absoluta" i que relata esdeveniments que et van canviar la vida.

El que va canviar la meua vida va ser el fet de conèixer el fiscal David Martínez Madero [exdirector de l'OAC, mort el 2011], que és un personatge excepcional. Parlo de la ràbia per la seva absència, que és el més greu, i de ràbia perquè crec que la meua imputació al jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona va ser una imputació de gent indecent i bastarda que em va colpejar a mi amb l'única intenció de fer mal al David, a altres membres de la fiscalia i a honorables comandaments dels cossos policials.

Parles molt de la convivència entre els diferents cossos policials a Catalunya. Creus que ha millorat?

La coordinació és millor ara que fa deu anys però és molt dolenta. Quan un jutge o un fiscal ordena de manera explícita una investigació a un cos policial i no a un altre, o retira un cos d'una investigació, també està d'alguna manera incriminant un cos. Crec que també hi hauria d'haver més coordinació en les actuacions de les policies des del món de la judicatura i de la fiscalia.

També parlés molt de l'actitud periodística de "baixar a les clavegueres". Creus que s'ha perdut?

És un mal moment per a aquest ofici. El periodista romàntic està en desús, però crec que és un problema de les empreses de comunicació, tret d'honroses excepcions. Aquells que dirigeixen els mitjans com si dirigissin una empresa amb objectiu econòmic o com un petit actor polític són els que estan corrompent la professió. Reivindico la figura del director de mitjà que prima el periodisme per sobre d'altres consignes i que es vol envoltar de periodistes que li creïn problemes. El periodista de veritat s'acabarà imposant.

Fas constant al·lusió al joc entre els secrets de sumari i les filtracions...

El secret de sumari no vincula els periodistes, ens vincula la responsabilitat de saber què publiquem i l'efecte perniciosos que pot tenir. La protagonista ho diu: "A mi em paguen per informar del que és secret, perquè el que és evident no té interès". Molt sovint els que es queixen de les filtracions són els mateixos que filtren.

Critiques que hi ha jutges que actuen amb arbitrarietat, injustícia i prepotència, emparats per la llei.

La persona amb més poder d'aquest país és el jutge de guàrdia. Crec que els jutges tenen un marge d'arbitrarietat massa ampli, tot i que legal perquè és un estat de dret. No hi ha una separació de poders ben clara i el màxim òrgan de govern dels jutges està polititzat. Trobo a faltar una brigada d'assumptes interns a la judicatura, com la de la policia. Seria una garantia per a tots, també per als jutges honrats, que són la majoria.

¿Fins a quin punt la corrupció impregna el moll de l'os de la societat?

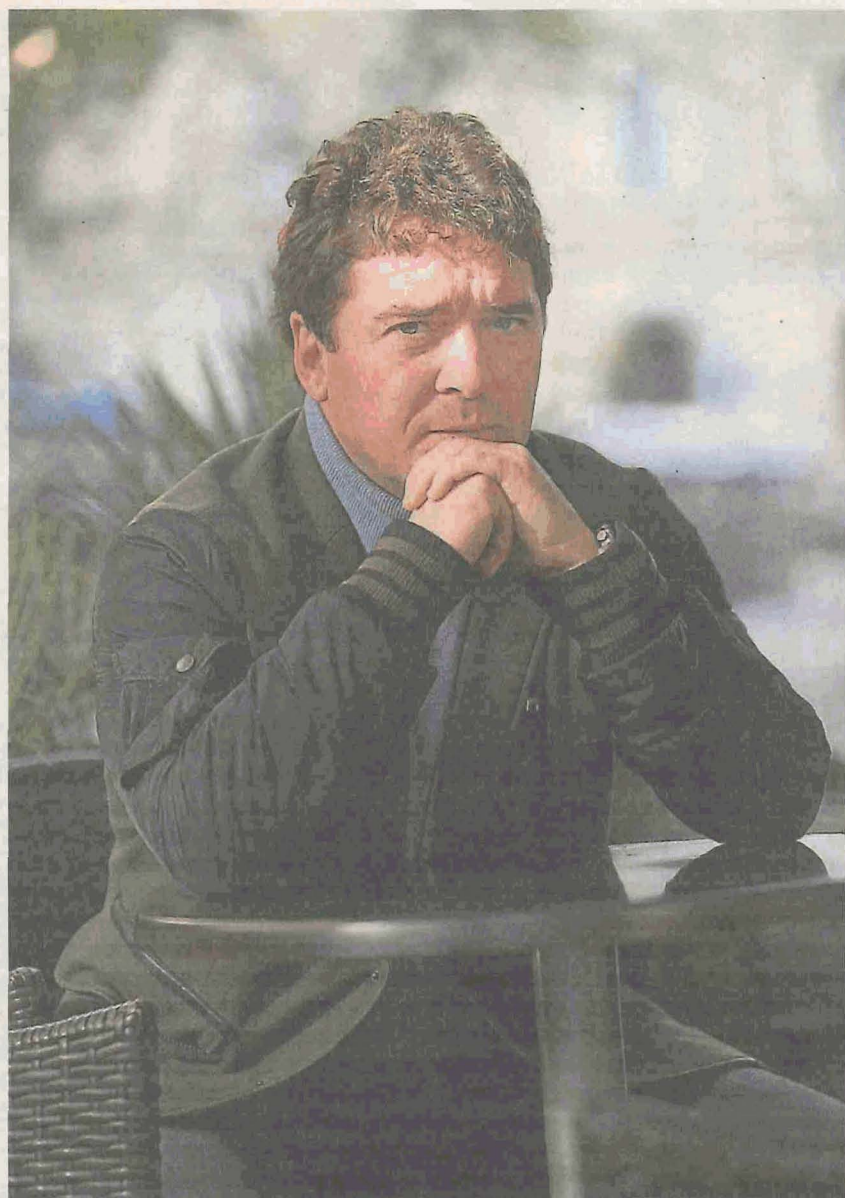
En termes quantitativs estem parlant de percentatges molt minoritaris. Però la corrupció és cada cop més gran i més sofisticada. Els corruptes cada vegada estan més preparats i tenen més poder, però per sort per als investigadors també tenen més sensació d'impunitat i això els fa cometre més errors.

Per què *Cerdos y gallinas*?

Aquesta novel·la parla de la poca gent bona que tenim al nostre costat. Una nit em van explicar una folla: queden un porc i una gallina per esmorzar ous ferrats amb xoriço. La gallina hi col·labora, però el porc s'hi implica. Hi ha gent que posa la seva sang i la vida en les coses que fa.

Parles molt de lleialtat i traïció. T'han traït periodísticament?

No parlaria de traïció, però he experimentat diverses, profundes i dolorosíssimes decepcions, que he acabat entomant com a lliçons i que m'han servit per enriquir-me.

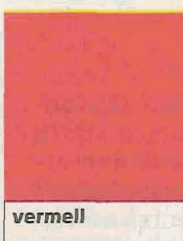

Quílez va posar el títol del llibre per la falla del porc, la gallina i els ous amb xoriço: la gallina hi col·labora, però el porc s'hi implica. MANOLO GARCÍA

un llibre

PRÒTESI,
D'ANDREU
MARTÍN

un color

vermell